

Savo kalbėjimą norėčiau pradėti nuo to kas mano gyvenime yra knyga. Man – tai kelias į didesnę ir šviesesnę pasaulį, kupiną ryškiausių spalvų, tai kelionė į svajonių pasaulį, kuri susikuri taip kaip tu nori. Gyvenime knygų skaitymui pagrindus padėjo du žmonės: mama, kuri nuo pat mažumės ugdė meilę knygai, tiesa retkarčiais būtų buvę mieliau bėgti į lauką žaisti su draugais, tačiau galbūt aš taip ir nebūčiau niekada užsiminėjusi skaitymu. Kitas žmogus tai mano senelis, kuris atvėrė kelią į pasakų pasaulį. Tiesa tos pasakos nebuvo parašytos žymių autorių, senelis man sekdamas iš savo kūrybos arba jos ėjo iš kartos į kartą, pats primindamas savo vaikystę.

Norėčiau pacituoti vieno žymaus lietuvių rašytojo žodžius: „šaknimis į žemę šakomis į dangų“. Šie žodžiai lėmė mano pasirinkimą pristatant knygas. Medis- tai didelis, daugiametis, sumedėjęs augalas. Taip ir su knygų skaitymu, skaitant knygas mūsų žinių akiratis vis didėja, mes didėjame savo mokymosi iš knygų. Kuo daugiau mes skaitome tuo mūsų šaknys vis skverbiasi gilyn į žemę, o šakų vis daugėja ir daugėja, lapai žydi kaip ir mūsų žinios.

Pirmoji mano vaikystės perskaityta knyga „gražiausios lietuvių pasakos“ ją skaitydama aš išmokau atskirti gerą nuo blogo, tuo pačiu pamokanti, kad už gerą yra atlyginama geru o už blogą blogu. Pasakos padėjo nukeliauti į gražų pasaulį, kuriame vien tik gėris, kur princai ir princesės gyvena amžinai laimingai, arba gyvūnai prakalba ir tampa geriausiu žmogaus draugu. Tačiau dauguma pasakų baigiasi ne vien tik gražia pabaiga, melų pasakose blogiukai taip kankindavosi atpirkdami savo kaltes, kad imdavo net juokas iš jų.

Kita mano atžvilgiu netradicinė pasaka Jonukas ir Grytutė, juos būtų galima priskirti prie nelaimingų pasakos personažų. Palikti savo tėčio miške, nes taip norėjosi pamotė, vaikai klaidžioja po mišką barstydami akmenėlius vildamiesi, kad tėtis juos suras, tačiau jie patenka į raganos trobelę. Kai kurie motyvai man mažai mergaitei priminė siaubo filmą, kai sudegė ragana krosnyje. Tai pasaka galbūt išmokiusi mane atsakomybės, nes negalima savo vaikų palikti nežinia kur. Būdama truputi vyresnė skaičiau „mažąjį prinčą“ tai nuostabaus grožio pasaka, kurią skaitydama išmokau branginti draugystę ir meilę, išrauti iš savo širdies pyktį, kaip tuos baobabus, apskritai šios knygos meniniai vaizdai pateikia sudėtingą suaugusiųjų ir mažų vaikų pasaulį. Aš jos niekada neužmirsiu, nes ji man paliko didžiulį įspūdį, ir leido kopti link kitokios literatūros knygos, nes vien pasakų žinių man nepakako.

Mano medžio kamienne galima pamatyti jau ir nuotykinės literatūros knygų. Viena iš pirmųjų tai „Robinzonas Kruzas“. Dar ir dabar pamenu, kaip ja skaičiau du didžiule nuostaba ir įdomumu. Tiesa tai knyga kupina nuotykių, netikėtumų. Aš skaitydama pagalvojau, kad tiek daug laiko kaip jis negalėčiau išgyventi atskirta toli nuo civilizacijos, kovoti už savo gyvybę. Tai drąsus ir ištvėrimingas personažas. Iš šios knygos supratau, jog reikia branginti savo gyvenimą, nes nežinau kas gali nutikti, bet kurią dieną.

Kadangi gyvenime didelę įtaką daro reklamos, tai negalėjau ir aš jai atsispirti nenusipirkdama knygos „raitelis be galvos“. Ši knyga man labai patiko, nes joje buvo daug netikėtų situacijų, knygos veikėjas Zebas Stampas man priminė tikrą detektyvą kai visi ieškojo tikro Henrio Poindeksterio žudiko. Šioje knygoje galima suprasti kas yra tikroji meilė, kaip dėl jos aukojamasi, nors kaltinamas tavo mylimasis dėl brolio mirties tu vis tiek jauti jam stiprius jausmus. Tačiau reikia sugebėti surasti ir ribas, nes gali įskaudinti ne vieną. Meilė yra tyra nieko neskaudinanti. Ši knyga manyje įžiebė liepsnelę daugiau sužinoti apie paauglystę, kaip jauno žmogaus akimis atrodo meilė, ar jie ją jaučia.. Viso to aš nedrįsau klausti tėvų, todėl atsakymus į savo klausimus maniau, kad surasiu knygoje „heroinas“. Skaitydama šią knygą ne vieną kartą iš nuostabos aktelėdavau. Pagrindiniai veikėjai Džema ir Taras būdami keturiolikos metų pabėgo iš namų, tokio amžiaus aš net nebuvau pagalvojus, tačiau įsigilinusi į šių veikėjų būseną aš supratau kodėl visa tai įvyko. Smurtas prieš vaikus jau nebe naujiena Lietuvoje. Iš šios knygos aš supratau tikrąjį gatvės gyvenimą, mano tėvai turbūt net negalvojo, kad tokie klausimai mane domina. Tačiau tik čia aš supratau, kas yra vagiliavimas, prostitucija, narkotikai, bandymai jų atsikratyti ir dar gilesnis įklimpimas. Perskaičiusi šią knygą pažvelgiau į gyvenimą kitomis akimis, branginau savo gyvenimą su tėvais ir savo jaunyste, kai nereikia spręsti iškilusių problemų.

Per vieną istorijos pamoką galbūt aštuntoje klasėje kalbėjome apie holokaustą. Ji mums pasakojo apie žydų naikinimą, ir apie jaunos mergaitės Anos Frank dienoraštį. Mokytojos pasakojimas mane labai sudomino dėl šios priežasties aš ir panorau **ir panorau** visą šią knygą perskaityti. Šią knygą būtų galima įvardyti, kaip dviejų dalių istorijų knygą.- tai holokausto paliudijimas slapstymasis nuo sovietų sąjungos karininkų ir mergaitės virsmo moterimi, jos nepalaužiamo optimizmo, tikėjimu gyvenimu, nors jis niūrus ir skurdus, istorija. Anos dienoraščio įrašus galima išvelgti ne pagal metus išmintingos paauglės sielą. Ji neišgyveno iki brandos metų, tačiau iš jos trumpo gyvenimo galima tikrai daug pasimokyti.

Mano knygų skaitymas kaip ir medžių augimas ne visada būna malonus, jam skauda kai jo šakas laužo, o žmogui skauda kai jo artimas žmogus serga arba miršta. Kodėl sakau artimas, nes šios knygos šeimos gyvenimą įsivaizdavau lyg jis būtų mano. Ta knyga „mano sesers globėjas“. Ją skaitydama negalėjau suvaldyti ašarų bangos. Tai emociška, sąžininga, pilna nuoširdumo ir šeimos vertybių knyga. Ją skaitydama susimąščiau ar tikrai esu geras žmogus, galvojantis ir apie kitų gerovę. Ar tikrai esu geras pavyzdys savo mažajai sesutei. Pats įsiklausai į savo širdies balsą ir ar tikrai viską darau, kad tokia būčiau. Aš pagalvojau ką pati daryčiau, jeigu mano sesuo sirgtų leukemija, matyčiau visą jos ligos eigą ir padarinius. Man būtų sunku. Dėl šios priežasties aš pati nusprendžiau būti kraujo ir organų donore. Vardan kitų, kad bent dalele galėčiau prisidėti prie tų, kurie seniai jau tai daro. Taip pat ši knyga paskatino domėtis medicinos enciklopedijomis, kurios tiksliau supažindino su žmogaus biologija, anatomija, aprašomos įvairiausios ligos, jų kilimo priežastį, požymius bei kaip tas ligas gydyti. Medicinos mokslas mane labai domino, tačiau jis per daug sunkus ir atsakingas.

Kadangi augau ne tik išore bet ir savo požiūriu į gyvenimą, tai tuo pačiu didėjo ir mano medžio šakos. Manau, buvau pakankamai suaugusi, jog galėčiau skaityti tokią knygą kaip „dievų miškas“. Ši knyga man padėjo suprasti to meto žiaurumus, konclagerių siaubą. „dievų miškas“ atskleidžia žmogaus stiprybę net pačiais sudėtingiausiais gyvenimo momentais. Joje galima suprasti kas yra tikra kančia, tai ne tėvų apibarinimas, tai kur kas baisiau, kai turi mažiausiai jėgų, kai tavo kūnas kraujuoja nuo sumušimų ir kankinimų tu privalai kovoti už savo išlikimą matant kaip tavo draugai miršta vienas po kito, tačiau tu gyveni su viltimi, kad viena diena viskas baigsis ir tai tebus tik mažytis prisiminimas iš tavo gyvenimo.

Kita turbūt viena iš mano mėgstamiausių knygų „altorių šešėly“ ji mane sudomino savo intelektualu ir psichologiškumu, taip pat knygoje vykusiais įvykiais. Manau, šis romanas turi neįkainiojamą vertę istoriniu požiūriu, jo scenos, dialogai tobulai atskleidžia to laikmečio dvasią. Romanas sukelia daug emocijų ir galvojimų, kurių kelią pasirinkti ar tą į kurių veda protas ar širdis. „Altorių šešėly“ rekomenduočiau visiems savo draugams perskaityti, nes tik ją perskaitęs gali suprasti pagrindinio veikėjo Liudo Vasario būseną.

Apibendrinant savo mėgiamiausias knygas norėčiau išskirti dvi labiausiai man patikusias tai „heroinas“, kuris parodė kitokį paauglių pasaulį, į kurį aš niekada nenorėčiau patekti, tai tarsi pamoka kaip visa to išvengti ir niekada neįsivelti į narkotikų liūną. Kita knyga, kuri mane išmokė branginti dar labiau savo šeimą, įugdė tokias savybes, kaip nuoširdumą, sąžiningumą ir meilę žmogui.

Visos mano perskaitytos knygos man yra kažkuo svarbios ir padėjusios ugdyti mane kaip asmenybę. Kažkuriems gal ir keista girdėti, jog knygos gali įugdyti tokias savybes, kaip nuoširdumą, sąžiningumą, meilę žmogui, tačiau taip galima. Kai skaitai tau patinkančią knygą išgyveni į veikėjų jausmus bei situaciją. Aš tikiuosi, kad knygų skaitymas liks svarbus, ir noras skaityti vis didės ir jis augs, kaip tas mano medis daugybę metų ir atneš saldžių vaisių. Norėčiau ateityje, kad ir mano vaikai skaitytų knygas ir pasidalintų savo išpūdžiais su manimi, nes knygos mums atskleidžia per amžių puoselėtas kurtas ir atrastas vertybes.

Savo kalbą norėčiau užbaigti labai taiklia ir vertingai pasakyta A.Zalatoriaus citata: „Iš gero literatūros kūrinio galime gerti lyg iš kalnų šaltinio, ir jis niekada neišseks. Svarbu panerti į jį nuoga

širdimi, nusimetus išankstinių nusistatymų rubą, pasinerti kaip į naują, nežinomą pasaulį, turintį savo logiką ir religiją.“